

תה"ג 31226/03/17 - היועץ המשפטי לממשלה נגד אורי סעדון

בית המשפט המחוזי בירושלים

תה"ג 31226-03-17 מדינת ישראל נ' סעדון(עציר)

בפני כבוד השופטת חנה מרים לומפ
עותר על ידי עו"ד יצחק מורדוך היועץ המשפטי לממשלה
נגד
משיב על ידי עו"ד ניר שניידרמן אורי סעדון (עציר)
החלטה

לפני עתירה להכריז על המשיב, אורי סעדון, כבר-הסגרה מתוקף סעיף 3 לחוק ההסגרה, התשי"ד-1954 (להלן: **החוק**), בגין עבירת קשירת קשר להפעלת עסק להעברת כספים ללא רישיון וסיוע בפשע בה הוא מואשם בארצות הברית.

רקע

1. בין מדינת ישראל ובין ארצות הברית קיים הסכם הקובע הדדיות בהסגרת עבריינים, והוא האמנה בדבר הסגרה, אשר פורסמה בכתבי אמנה 505, כרך 13, עמ' 795 (הנוסח העברי תוקן בכתבי אמנה 639, כרך 16, בעמ' 591) (להלן: **האמנה**), אשר תוקנה ביום 10.1.07 בפרוטוקול שנחתם בין ממשלת ישראל לממשלת ארה"ב (להלן: **הפרוטוקול המתקן**) (נספח ב' לעתירה).

2. ביום 24.1.17 הוגש נגד המשיב כתב אישום לבית המשפט המחוזי במחוז קולומביה על ידי חבר מושבעים גדול בגין עבירת הפעלת עסק להעברת כספים ללא רישיון ובגין עבירת קשירת קשר לביצוע עבירה או להונות את ממשלת ארה"ב (הפעלת עסק להעברת כספים ללא רישיון).

3. באותו יום, הוצא צו מעצר נגד המשיב, בבית המשפט בעיר וושינגטון, מחוז קולומביה בגין העבירות כאמור.

4. ביום 1.3.17 הגישה ממשלת ארה"ב, באמצעות שגרירות ארה"ב בישראל, בקשה להסגיר לידיה את המשיב בגין עבירת קשירת קשר להפעלת עסק להעברת כספים ללא רישיון (נספח ג' לעתירה) וביום 3.3.17 הגישה ממשלת ארה"ב בקשה משלימה להסגיר לידיה את המשיב (נספח ד' לעתירה). ביום 8.3.17 הורתה שרת המשפטים, הגב' אילת שקד, מכוח סמכותה לפי סעיף 3 לחוק, על הבאת המשיב בפני בית המשפט המחוזי בירושלים, על מנת שיקבע האם הוא בר-הסגרה לארה"ב (נספח א' לעתירה). על פי בקשת ההסגרה, מדובר בעבירה על פי סעיפים 2, 371 ו- Title 18, U.S.C. 1960. בהתאם לכך, ביום 15.3.17, הגיש העותר את העתירה דנן.

5. לפי סעיף 2(א) לחוק "**בחוק זה עבירת הסגרה היא כל עבירה שאילו נעברה בישראל דינה מאסר שנה או עונש חמור מזה**", ולפי סעיף 2(1) לפרוטוקול המתקן, העבירה המפורטת בבקשת ההסגרה היא עבירת הסגרה (עבירת הלבנת הון - עבירה לפי סעיף 3(ב) בחוק איסור הלבנת הון, תש"ס-2000 (להלן: **חוק איסור הלבנת הון**)), עבירה שהעונש המקסימלי הקבוע בצדה הוא 10 שנים, עבירת עוסק במתן שירותי מטבע בלא

רישום במרשם- עבירה לפי סעיף 11(א)(1) בחוק איסור הלבנת הון, עבירה שהעונש המקסימלי הקבוע בצדה הוא שנה אחת ועבירת קשירת קשר לביצוע פשע- עבירה לפי סעיף 499 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, עבירה שהעונש המקסימלי הקבוע בצדה הוא שבע שנים).

בקשת ההסגרה

6. על פי בקשת ההסגרה והחומר המצורף אליה, החל מיום 11.6.15 ועד ליום 6.4.16, העבירו המשיב ואחרים כספים שמקורם בעבירות עבור חבורות המבצעות מעשי הונאה שונים המכונים "הונאות מכירת כלי רכב" במסגרת רשת המכונה "חוואלה" (שיטה להעברת כספים המבוססת על אמון בין מפעילי "חוואלה" ומסירה וקיצוז כספים מבלי להעביר בפועל כסף באמצעות שליח או בהעברה בנקאית/ אלקטרונית), בערים שונות בארה"ב ומחוצה לה. השיטה פועלת באמצעות קבלת כספים על ידי מפעיל "חוואלה" היוצר קשר עם מפעיל "חוואלה" באזור אליו מבקש מי שמבקש להעביר את הכסף, ומפעיל "חוואלה" זה מוסר סכום זהה בניכוי עמלה, לאדם אליו הכסף אמור לעבור. בין שני מפעילי ה"חוואלה" נוצר חוב שמתקזז בהעברות נוספות. באופן זה מועבר כסף ללא העברה בפועל של מזומן או העברה בנקאית/ אלקטרונית וללא דיווח וידוע הרשויות.

7. בקשת ההסגרה נתמכה בתצהיר התובעת במחוז קולומביה מיום 1.2.17, עו"ד דיאן לוקאס, בו היא מתארת את ההליכים נגד המשיב ומספקת הסברים על אודות רכיבי העבירה בגינה מואשם המשיב. עוד צורף לבקשת ההסגרה תצהיר סוכן ה-FBI ג'וזף לואיס מיום 1.2.17 וכן תצהיר משלים מיום 17.2.17, המתאר את האירועים מושא כתב האישום, כולל רקע לאירועים, וכן מתאר חלק מחומר הראיות התומך בכתב האישום, הכולל הודעות שמסרו שותפים בחבורה, האזנות סתר וראיות שהתקבלו במסגרת עזרה משפטית ממדינות זרות ועדי תביעה.

טענות המשיב

8. לטענת ב"כ המשיב, הבקשה ונספחיה אינם עומדים בסף הראייתי הנדרש לצורך קבלת העתירה (תצהיר התובעת ותצהיר סוכן ה-FBI המצורפים לעתירה הם עדות מפי השמועה). במסגרת טענה זו עותר ב"כ המשיב לראיות ישירות או פורנזיות אחרות המבססות "אחיזה לאישום" כנגד המשיב בארה"ב ולא רק לראייה יחידה גולמית הקיימת (תמליל שיחה בין סוכן A לבין אדם אחר). לטענתו, אין בעתירה ובחומר הראיות המצורף כדי לגבש כנגד המשיב כתב אישום בעבירות המיוחסות לו. לשיטתו, לא התגבש היסוד העובדתי והיסוד הנפשי לביצוע העבירה המיוחסת למשיב בארה"ב. לדבריו, התצהירים שצורפו לבקשה הם בגדר עדות מפי השמועה ולא עולה מהם כי המשיב מודע לכך שהוא מנהל עסק ללא רישיון עם אותם אנשים, אינו יודע באלו אנשים בארה"ב מדובר ולא יודע מה הם מנהלים.

9. עוד טען ב"כ המשיב, כי אין בראיות ובמעשים המיוחסים למשיב בארה"ב כדי לגבש נגד המשיב עבירות לפי חוק הלבנת ההון שיוחסו למשיב בישראל. העבירה המיוחסת למשיב בארה"ב היא קשירה קשר או סיוע להפעלת עסק להעברת כספים ללא רישיון (בארה"ב אין הבדל בעונש בגין עבירות אלה לעומת ישראל שלאחר תיקון 39 ניתן להשית עונה של חצי שנה בגין עבירת סיוע).

יתרה מכך, לטענתו מתקיים הסייג הקבוע בסעיף 2(א)(8) לחוק בדבר פגיעה בתקנת הציבור הנובע מכך שאף אם בית המשפט יקבע שקיימת "אחיזה לאישום" ומתגבשת בישראל עבירה המקבילה לעבירה המיוחסת לנאשם בארה"ב, מדובר בעבירה אחת קלת ערך של סיוע לעיסוק במתן שירותי מטבע ללא רישיון, שעל פי חוק איסור הלבנת הון היא עבירת עוון ובגינה יש להשית על הנאשם שנת מאסר אחת (וכאשר מדובר בעבירת סיוע ניתן להשית

אף חצי שנה) או לעיתים ניתן להסתפק בעבירה זו באכיפה באמצעות עיצום כספי שהוא עונש מנהלי. על כן, לדיון, עבירה זו אינה בת הסגרה לארה"ב. עוד הוסיף כי, בעבירות מסוג זה מעולם לא הוסגרו נאשמים לארה"ב, כך שאף מטעם זה אין העתירה עומדת בדרישת סעיף 2(א) לחוק ההסגרה הקובע כי "בחוק זה עבירת הסגרה היא כל עבירה שאילו נעברה בישראל דינה מאסר שנה או עונש חמור מזה", ועל כן דין העתירה להידחות.

טענות העותר

10. לטענת ב"כ העותר, הסייגים להסגרה הקבועים בסעיף 2ב לחוק אינם מתקיימים בעניינו של המשיב, ולעומת זאת, נתמלאה הדרישה הראייתית של אחיזה לאישום, כאמור בסעיף 9(א) לחוק כיון שהן מצביעות על כך שקיימות ראיות שהיו מספיקות כדי להעמיד את המשיב לדין בישראל.

11. עבירת הקשר המיוחסת למשיב בארה"ב היא הסכם לביצוע עבירה. צד לעבירת הקשר אינו נדרש להיות מודע לכל פרטי התוכנית העבריינית או זיהוי כל הצדדים לקשר ודי בעצם מודעותו לאופי הבלתי חוקי של התוכנית ובנכונות להצטרף אליה כדי להטיל אחריות על מעשיו של הקושר ומעשיהם של יתר הצדדים. גם אם חלקו של אחד מהקושרים הוא משני, וגם אם העבירה לא בוצעה בסופו של יום, עצם העובדה שאחד הקושרים ביצע פעולה אחת מהתוכנית ודי בה כדי להאשים אותו בקשר כולו.

12. עוד טען ב"כ העותר לכך שניתן להעמיד לדין בישראל את המשיב בגין המעשה שביצע בהתאם לעבירות המקבילות בחוק העונשין הישראלי כך שהתקיימה דרישת הפליליות הכפולה והמעשה בגינו מתבקשת ההסגרה מהווה עבירה פלילית הן לפי הדין הישראלי והן לפי הדין בארה"ב. לדבריו לפי הדין האמריקאי יש להוכיח שהתבצעה אפילו רק פעולה אחת מטעם מי מהקושרים ודי בכך כדי לייחס לו את כל הקשר. דין עבירת הסיוע כדין המבצע העיקרי.

13. ביחס לטענה על קבילות התצהירים, ב"כ העותר טען כי יש בראיות "אחיזה לאישום" וחומר הראיות שהוצג מצדיק את המשך בירור אשמתו של הנאשם בהליך הפלילי העתיד להתנהל במדינה המבקשת הסגרתו והפנה לפסיקה לתמיכה בטענותיו.

14. לדבריו, המעשים שביצע המשיב מהווים על פי הדין הישראלי עבירת הלבנת הון ואין להקל בהם ראש. חוק איסור הלבנת הון נועד כדי להילחם אחר תופעות פשיעה בינלאומיות שההתחקות אחריהן אינה פשוטה.

15. לסיום טען, כי אי היעדרות לבקשת הסגרה תהווה פגיעה במחויבות ישראל כלפי ארה"ב ופגיעה בתכלית המרכזית העומדת בפני מוסד ההסגרה והיא מיצוי הדין עם עבריינים באמצעות שיתוף פעולה בינלאומי.

16. המשיב טען שלא ידע מהי רשת "חואלה". בחור חרדי מירושלים נתן לו את מספר הטלפון של האדם שאליו הועברו הכספים בארה"ב. הוא שאל את סוכן א' ובדק אם מדובר בכסף לא כשר כתוצאה מפשע או מסחר בסמים ושאל עליו חוברת דיווח ולאחר מכן הוא העביר לסוכן א את הטלפון של האדם אליו הועברו הכספים בארה"ב. לדבריו ההבדל בין התיק שלו לבין תיקים אחרים, שבתיקים אחרים גנבו או הלינו כספים בסכומים של עשרות מיליוני אירו, בעוד שהוא הקפיד ובדק עם הסוכן אם מדובר בכסף שמקורו בפשע, סמים או נשק.

הליך ההסגרה - המסגרת הנורמטיבית

17. חוק ההסגרה מסדיר את המנגנון המאפשר הסגרת אדם הנמצא בישראל, לידי מדינה אחרת

המבקשת להעמידו לדין פלילי בשטחה, כאשר ישראל והמדינה האחרת חתומות על הסכם או אמנה בדבר הסגרת עבריינים. למרות הפגיעה בחירות הפרט, החוק מאפשר הסגרה משום שישראל מחויבת לסייע למאבק הבינלאומי נגד הפשיעה ובכך גם נמנעת הפיכתה למדינת מקלט לעבריינים.

18. סעיף 2א לחוק מציב מספר **תנאים מצטברים להסגרה**, שבהתקיימם ניתן להכריז על אדם ככבר-הסגרה. תחילה, נדרש, כי בין מדינת ישראל למדינה המתבקשת קיים הסכם בדבר הסגרת עבריינים (סעיף 2א(א)(1) לחוק). בעניינו, חתמו ישראל וארה"ב על האמנה בדבר הסגרה כאמור. בנוסף, נדרש, כי נאשם נתחייב בדין במדינה המבקשת בשל עבירת הסגרה (סעיף 2א(א)(2) לחוק) שהיא עבירה שאילו נעברה בישראל דינה מאסר שנה או עונש חמור מזה. זוהי למעשה דרישת "הפליליות הכפולה", לפיה נדרש שהמעשה יהווה עבירה פלילית הן במדינה המבקשת והן במדינה המתבקשת. על תנאי זה חלקו הצדדים כאמור. ב"כ העותר טוען לפליליות כפולה בעבירות חמורות לפי חוק הלבנת הון, בעוד שב"כ המשיב סבור כי העבירה המתגבשת לפי הדין הישראלי היא עבירה קלת ערך של סיוע לעיסוק במתן שירותי מטבע ללא רישיון, שהיא עבירה עוון במדרג חומרה נמוך, אשר לעיתים הרשויות מסתפקות באכיפה באמצעות עיצום כספי בלבד, שהוא עונש מנהלי, ועל כן עבירה זו אינה בת הסגרה לארה"ב.

19. הסייגים להסגרה מנויים בסעיף 2ב(א) לחוק. וביניהם הסייג ממנו ביקש להיבנות ב"כ המשיב והוא כי היענות לבקשת ההסגרה עלולה לפגוע בתקנת הציבור (סעיף 2ב(א)(8) לחוק).

20. **הנטל הראייתי** הנדרש לצורך הכרזה על אדם ככבר-הסגרה קבוע בסעיף 9(א) לחוק, לפיו, בית המשפט הדן בבקשת ההסגרה יכריז על מבוקש בר-הסגרה אם הוכח בפניו שישנן **"ראיות שהיו מספיקות כדי להעמידו לדין על עבירה כזאת בישראל, וכי נתמלאו שאר התנאים הקבועים בחוק להסגרתו"**. בית המשפט העליון קבע באופן חוזר ונשנה כי הרף הראייתי הנדרש בגדרה של בקשה להכרזה על המשיב ככבר-הסגרה, הוא "אחיזה לאישום". הודגש כי הליך ההסגרה הוא אינו הליך של משפט שבמהלכו נקבעים משקלן של ראיות ומהימנותם של עדים ושבסופו נקבעת חפותו או אשמתו של נאשם, אלא הליך ההסגרה הוא הליך שתכליתו היחידה היא לברר האם די בראיות שהוצגו כדי להעמיד לדין בישראל את המבוקש, אילו היו העבירות מבוצעות בה. למעשה, המבחן הוא האם חומר הראיות מצביע על כך שיש מקום לנהל משפט אשר בו תוכרע אשמתו או חפותו של הנאשם. ראו, למשל, הדברים שנאמרו בע"פ 8010/07 **חזיזה נ' מדינת ישראל** (13.5.09), בפסקה 17:

"אכן, מרכיב הכרחי להסגרה הוא קיומן של ראיות לכאורה לאשמת המבוקש. בית משפט זה חזר ופסק כי הליך הסגרה אינו חופף להליך פלילי, הבוחן לגופה את שאלת אשמתו או חפותו של המבוקש. בבקשת הסגרה אין בוחנים את המסכת הראייתית לגופה, וגם אין קובעים בענין משקלן של הראיות, ומידת התיישבותן זו עם זו. כל שנבחן הוא 'האם יש בחומר הראיות משום אחיזה לאישום'."

21. עולה אפוא, כי לפנינו שתי שאלות הצריכות הכרעה: **האחת**, האם נתמלאה דרישת סעיף 9 לחוק ההסגרה בעניין הנטל הראייתי להסגרה. **השניה**, האם חל הסייג להסגרה בסעיף 2ב(א)(8) לחוק בדבר פגיעה בתקנת הציבור הנובע מכך כי אף אם מתגבשת עבירה בישראל, היא אינה עומדת בדרישת סעיף 2(א) לחוק ההסגרה הקובע כי "בחוק זה עבירת הסגרה היא כל עבירה שאילו נעברה בישראל דינה מאסר שנה או עונש חמור מזה".

דיות הראיות

22. ליבת חומר הראיות היא תצהיר התובעת במחוז קולומביה מיום 1.2.17, עו"ד דיאן לוקאס, בו היא מתארת את ההליכים נגד המשיב ומספקת הסברים על אודות רכיבי העבירה בגינה מואשם המשיב. עוד צורך לבקשת ההסגרה תצהיר סוכן ה-FBI ג'וזף לואיס מיום 1.2.17 וכן תצהיר משלים מיום 17.2.17, המתאר את האירועים מושא כתב האישום, כולל רקע לאירועים, המתאר חלק מחומר הראיות התומך בכתב האישום, הכולל הודעות שמסרו שותפים בחבורה, האזנות סתר וראיות שהתקבלו במסגרת עזרה משפטית ממדינות זרות ועדי תביעה.

23. כאמור, תכליתו היחידה של הליך ההסגרה הינה לברר האם ישנה הצדקה להמשיך בירור המקרה בהליך הפלילי במדינה המבקשת, ואני סבורה כי תכלית זו מתקיימת בענייננו. הפגמים (לכאורה) עליהם הצביע ב"כ המשיב, אינם נוטלים את כוחן הלכאורי של הראיות התומכות בבקשת ההסגרה, ואינם משנים באופן מהותי את עובדת קיומה של תשתית ראייתית כנגד המשיב, קרי, תצהיר התובע ותצהיר הסוכן המפרט עדויותיהם של הסוכנים והשותפים לעבירה. ראיות אלה מקיימות את דרישת ה"אחיזה לאישום". כמו כן, לא מצאתי כי טענותיו של ב"כ המשיב ביחס לכך שתצהיר הסוכן הוא בגדר עדות מפי השמועה כמערער את הראיות לכאורה הקיימות בתיק. שכן נפסק לא אחת כי לצורך הליך זה ניתן לבסס את דרישת האחיזה לאישום על תצהירים.

24. הלכה מושרשת היטב היא, כי "הליך ההסגרה אינו חופף להליך הפלילי ... בבקשת ההסגרה אין בוחנים את המסכת הראייתית לגופה, וגם אין קובעים בענין משקלן של הראיות ומידת התייבותן זו עם זו. כל שנבחן הוא 'האם יש בחומר הראיות משום אחיזה לאישום' ... במסגרת הליך הסגרה, אין בית המשפט נדרש לבחון את מהימנות הראיות, או לשקול את משקלן, ובלבד שהן אינן חסרות ערך על פניהן ... יתר על כן, לצורך הליך הסגרה, אין הכרח בצירוף מלוא חומר הראיות הקיים בידי המדינה המבקשת. די בהצגתו של חומר ראיות המשקף בצורה הוגנת את התשתית הראייתית הקיימת כנגד המבוקש" (ע"פ 8010/07 חזיזה נ' מדינת ישראל, [פורסם בבנו] (13.5.09)). ועוד אומר בית המשפט העליון באותו הקשר, "כי הכללתם של תצהירי חוקרים, פרי חקירה שהתנהלה במדינה המבקשת, במסגרת חומר הראיות שהוצג בהליך ההסגרה מתיישבת עם כללי הראיות המקובלים בדיני הסגרה, ויש להתייחס אליהם כראיות קבילות לצורך הליך הסגרה" (פרשת חזיזה, שם).

25. מאחר שבמסגרת ההליך להכרזתו של המשיב כבר הסגרה למדינה זרה, בית המשפט בישראל אינו בודק את סיכויי ההרשעה של המבוקש וכפועל יוצא מכך אינו בוחן את מהימנות העדויות, אני מוצאת, כי חומר הראיות כאמור קושר את המשיב במידה הנדרשת לביצוע המעשים המיוחסים לו וממלא אחר דרישת האחיזה לאישום, הקבועה בסעיף 9 לחוק, ומדובר בראיות, שהיו מספיקות כדי להעמיד את המשיב לדין על עבירה כזאת בישראל.

תקנת הציבור

26. לטענת ב"כ המשיב, הסגרת המשיב לארה"ב אינה מתיישבת עם תקנת הציבור, זאת כאמור בסעיף 2ב(א)(8) לחוק האוסר על הסגרתו של אדם למדינה המבקשת כאשר "היענות לבקשת ההסגרה עלולה לפגוע בתקנת הציבור או באינטרס חיוני של מדינת ישראל".

27. בתי המשפט נדרשו בעבר לשאלת פרשנותו של מושג "תקנת הציבור" בגדרי חוק ההסגרה, שמעצם טיבו הוא עמום (ראו למשל: ע"פ 4333/10 לביא נ' מדינת ישראל (13.2.2011), פסקה י'; ע"פ 8010/07 חזיזה נ' עמום).

מדינת ישראל, (13.5.2009) פסקה 68; ע"פ 2521/03 סירקיס נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 337, 346 (2003); ע"פ 7569/00 יגודיב נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(4) 529, 585 (2002).

28. בע"פ 2144/08 **מונדרוביץ נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (ניתן ביום 14.1.10) (להלן ע"פ **מונדרוביץ**), עמדה כבוד השופטת א' פרוקצ'יה על טיבו של מושג תקנת הציבור: **"עיקרון 'תקנת הציבור' אוצר תחת כנפיו ערכים שונים, שהמשותף להם הוא בהיותם בליבת יסודות השיטה המשפטית הישראלית. על ערכים אלה נמנית זכות היסוד של נאשם בפלילים להליך הוגן. בזכות זו שלובה גם הדוקטרינה של 'הגנה מן הצדק', אשר התפתחה בדורות האחרונים, והעצימה את ההגנה על זכותו של נאשם להליך פלילי ראוי. ערכים אלה מוחלים, על-פי שיטת המשפט בישראל, גם על החמורות שבעבירות המיוחדות לנאשם בפלילים"** (שם בפסקה 110).

29. בית המשפט העליון שב וחזר על כך, שמדובר בנטל כבד ומשמעותי, וכי על הטוען לקיומו לבסס טענתו על עובדות ונתונים בדוקים: **"אין די בהעלאתן של טענות כלליות - טענות-של-סתם - ושומה עליו על הטוען לייסד חשש ממשי לפגיעה בו שלא-שכדין"** (ע"פ 6914/04 פיינברג נ' היועמ"ש, ניתן ביום 7.3.05 [פורסם בנבו] בפסקה 17). וראו גם ע"פ 4596/05 **רוזנשטיין נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (ניתן ביום 30.11.05), שם נקבע, כי **"על הטוען לפגיעה בהוגנות ההליך להצביע על מכשלה קונקרטית"** (פסקה 29).

30. כאמור, הפעלת הסייג של תקנת הציבור היא בחינת "חריג שבחריגים", ועליה להיעשות **"בזהירות ובאורח מדוד, ותצטמצם למצבים קיצוניים בלבד, שבהם החשש לפגיעה בנאשם עקב ההסגרה היא בעלת עוצמה וכוח מיוחדים"** (ר' ע"פ 2144/08 **מונדרוביץ נ' מדינת ישראל**, בפסקה 114). זאת, לנוכח האינטרסים המדינתיים והבין-מדינתיים החשובים המגולמים בדיני ההסגרה: פגיעה ביחסים הבינלאומיים שבין ישראל לארה"ב; חשש להפיכת ישראל למדינת מקלט לעבריינים; פגיעה בזכותה של מדינה להגן על עצמה מפני מי, שלטענתה, ביצע בשטחה מעשים פליליים; וסיכול מטרות מוסד ההסגרה (שמירה על שלטון החוק ומניעת מצב בו ייצא חוטא נשכר).

31. כאמור, טענתו של ב"כ המשיב כי הסגרתו של המשיב אינה מתיישבת עם תקנת הציבור, עומדת על נימוק אחד: העבירה בגינה יוסגר המשיב לארה"ב אינה עומדת בדרישת סעיף 2(א) לחוק ההסגרה הקובע כי "בחוק זה עבירת הסגרה היא כל עבירה שאילו נעברה בישראל דינה מאסר שנה או עונש חמור מזה", כך שלא התקיימה למעשה דרישת "הפליליות הכפולה", לפיה נדרש שהמעשה יהווה עבירה פלילית הן במדינה המבקשת והן במדינה המתבקשת.

הפליליות הכפולה

32. דרישת "הפליליות הכפולה", אשר לפיה עבירת הסגרה היא כל עבירה שאילו נעברה בישראל דינה מאסר שנה או עונש חמור מזה, מוסדרת בסעיף 2(א) לחוק ההסגרה הקובע:

"2. (א) בחוק זה, עבירת הסגרה היא כל עבירה שאילו נעברה בישראל דינה מאסר שנה או עונש חמור מזה.

(ב) על אף הוראות סעיף קטן (א), הוכרז אדם בר-הסגרה בשל עבירת הסגרה אחת לפחות, ניתן להסגירו גם בשל עבירה שאינה עבירת הסגרה."

33. דרישה זו מציבה תנאי להסגרת מבוקש מישראל למדינה המבקשת את הסגרתו, שהמעשה שבגיניו התבקשה ההסגרה, ייחשב עבירה פלילית הן במדינה המבקשת הסגרת המבוקש והן במדינה ממנה מתבקשת הסגרתו.
34. אשר לתוכנה המהותי של דרישת הפליליות הכפולה, הלכה היא, כי עקרון הפליליות הכפולה אינו דורש שהמעשה יהווה את אותה עבירה ממש בשתי המדינות, אלא **"מה שדרוש הוא, כי המעשה המיוחס למבוקש תהא עבירה לפי חוק המדינה המבקשת, ויהא יחד עם זה גם עבירה לפי חוקי ישראל, לאו דווקא אותה עבירה, אלא עבירה מן העבירות המפורשות בתוספת לחוק ההסגרה"** (ע"פ 205/73 רוס נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו], ניתן ביום 24.6.73, בפסקה 7).
35. לדידי, עבירת קשירת קשר לביצוע הלבנת הון בהתאם לדין הישראלי התקיימה כאן. המשיב התקשר עם סוכן א, סוכן ב' ואנשים נוספים על מנת להעביר כספים מנוי יורק לאנגליה בשני מקרים לפחות וקשרו קשר על מנת להעביר כספים בתחומי ארה"ב. יוער, כי מבחינת החוק אין צורך שכל השותפים ייפגשו או יכירו זה את זה, ומספיק ששניים מהם נדברו ביניהם על מנת להוציא את הקשר אל הפועל. ובאשר ליסוד הנפשי, הכוונה היא להתקשרות שמטרה להשיג מטרה בלתי חוקית כלשהי (מסוג פשע או עוון). אין מדובר ב"סיוע" אלא בעבירה של קשירת קשר.
36. מכאן, מתקיימת במקרה דנא זהות מושגית בין העבירות המיוחסות למשיב בדין הישראלי לבין העבירות בהן מואשם המערער בארה"ב; מדובר בזהות המעשה אף אם לא מדובר בחפיפה של כל יסודות העבירה. כך שהמעשים המיוחסים למשיב, מרכיבים את יסודות עבירות הלבנת ההון וקשירת הקשר בדין הישראלי.
37. באשר לטענת המשיב כי בדין הישראלי מדובר בעבירה קלת ערך שבפועל ניתן להטיל בגינה עונש של שנת מאסר אחת ואף להסתפק בעיצום כספי, כך שאינה עומדת בדרישת סעיף 2(א) לחוק ההסגרה וכך מתקיים הסייג בסעיף 2ב(א)(8) לחוק בדבר פגיעה בתקנת הציבור, דינה להידחות.
38. ראשית אני סבורה כי העבירות המקבילות בדין הישראלי הינן עבירות על פי חוק איסור הלבנת הון, שניתן לגזור עליהן עונש של למעלה משנה. שנית, יוער, שגם לו היתה מתקיימת פליליות כפולה בשל עבירת עוסק במתן שירותי מטבע בלא רישום, שלצידה עונש מקסימאלי של עד שנת מאסר, גם עבירה זו עומדת בדרישת החוק שכן העונש הקבוע לצידה הוא עד שנת מאסר. כמו כן במקרה שלפני מדובר במספר אירועים בהם מואשם המשיב, ועל כן קיימת אפשרות לענישה מצטברת, אם אכן יורשע בדין.
39. אשר לסייג תקנת הציבור, בשל כך שמדובר במעשה קל ערך שאינו מצדיק את הסגרתו של המשיב, לא מצאתי לקבל אף טענה זו. בעניין זה ניתן לגזור גזירה שווה מע"פ 459/12 **אמארה נ' מדינת ישראל**, [פורסם בנבו], (ניתן ביום 13.3.13), בו נדון עניינו של משיב, אשר התבקשה הסגרתו לארצות הברית לאחר שהוגש נגדו כתב אישום בשל מעורבות בקשירת קשר ובהעסקתם ביועין של עובדים שלא כדיון, אשר החזיקו בתיעוד מזויף, וכמו כן סייע להם ועודדו לרכוש תיעוד מזויף שנועד לאפשר את המשך העסקתם במפעל. עמדת הרוב היתה כי העבירה המקבילה בישראל, היא עבירה לפי חוק העובדים הזרים, שהעונש הקבוע בגינה הוא עד שנת מאסר בדומה לעניינו. שם בית המשפט העליון אישר את החלטת בית המשפט המחוזי לפיה ניתן להסגיר את המשיב בגין עבירה זו, על אף שמדובר בעבירה שבפועל ניתן להשית בגינה עונש של שנת מאסר אחת. כבוד השופט עמית ציין כי הסגרה בגין עבירה שהעונש המקסימאלי הקבוע בגינה הוא שנת מאסר לא נוגד את תקנת הציבור והעיר ש"הרשויות המוסמכות בארצות הברית עשו את חישובי העלות-תועלת מבחינתם, ומצאו כי

השקעת המשאבים מוצדקת במערך השיקולים הכולל (שם בפסקה 4) . כך הדבר אף לעניינינו.

סוף דבר

40. אשר על כן, אני מקבלת את העתירה ומכריזה על המשיב בר-הסגרה לארה"ב, בגין העבירה המיוחסת לו בבקשת ההסגרה.

41. יובהר, כי בשל הסכמת הצדדים, המשיב זכאי להגנה הקבועה בסעיף 1א לחוק ההסגרה, לשאת את עונשו בישראל.

42. המשיב יוחזק במשמורת בתי הסוהר עד להסגרתו בפועל.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 30 יום מהיום.

ניתנה היום, ה' ניסן תשע"ח, 21 מרץ 2018, במעמד ב"כ הצדדים והמשיב.